

tallet paa det Punkt? Det er, fordi den højtærede Kultusminister er imod det; han er maaste imod det, fordi den højtærede Finansminister er imod det, og den højtærede Finansminister er sikkert imod det, fordi Livrenteanstalten er imod det. Ja, det kan jo være politiske Hensyn, antager jeg, som det ærede Flertal maa høre sig for, men Mindretallet mener ikke, det er nødvendigt, særlig da vi allesammen finde, at vor Ordning er retfærdig og billig. Hvad er det saa, der gør, at Livrenteanstalten ikke ønsker at modtage denne Ordning? Det er, fordi den mener, at den vil have Tab ved at faa de svagelige Skolelærere ind under sig. Det kan jeg saamænd godt forstaa, men jeg finder, at naar Lovgivningsmagten synes, det er ret og billigt, skal den ikke af Hensyn til Anstalten undlade at opstille de Krav, den finder fornødne. Jeg antager, at dersom denne Ordning vedtages af begge Rigsdagens Ting — jeg antager det, jeg ved det jo ikke — vilde den højtærede Finansminister sige til Livsforfæringsseksbetatet: I maa virkelig finde Jer dert, der er virkelig ingen Vej udenom. Jeg antager heller ikke, at det, da vi i 1891 havde Bonusloven for til Forhandling her, var med glad Sind, at Livsforfæringsseksbetatet gik til den Gang at overtage de svagelige Lærere fra 1892. Det var jo, som vi her ved første Behandling udtalte, en lille Handel, der skete den Gang, og jeg kan ikke indse, at naar Livrenteanstalten den Gang maatte høre sig, hvorfor den saa ikke skulde høre sig nu. Det var ganske rigtigt, som den ærede Ordfører for Flertallet sagde, at der var ikke Tid den Gang til at fortsætte Forhandlingerne. Sagen kom ikke i Udvalg, da det var lige ved Samlingens Slutning, ellers var der al Rimelighed for, at det ikke havde indskrænket sig til at være fra 1892, at Livrenteanstalten skulde overtage de svagelige Lærere. Jeg kan, som sagt, slutte mig til de Udtalelser, der fremkom fra den ærede Ordfører. Livrenteanstalten har i nogle og tredive Aar tjent gode Penge ved at have de sunde Lærere til Forsikring, og det skaar for mig som noget høist ubegribeligt, at Rigsdagen i 1870 vedtog en Lov, hvorefter de svagelige Læreres Livsforfærings gif over paa Skolefondene, medens de sunde Lærere gif over paa Livrenteanstalten, medens denne derimod maatte tage de svagelige Statsmedlemsmænd. Hvad er der saa i Vejen for, efterhaanden som vi komme frem og indse dette, at vi saa redressere den Fejl, Lovgivningsmagten efter min Anførelse gjorde i 1870, og søge at faa dette Forhold forandret. Thi Livsforfæringsseksbetatet tjener

ikke alene ved at have udelukkende de sunde Lærere til Forsikring, men den tjener ogsaa ved de tvungne Lærereforsikringer, hvor der er svagelige Husfruer. Der tjener den dobbelt. Derfor har jeg tilladt mig at stille denne Ændring, hvorefter Livrenteanstalten, dersom Skolefondene ønske det, skal overtage de svagelige Læreres Forsikring, naturligvis imod at Skolefondene saa betale den højere Præmie, som den højere Alder medfører for de forsikrede. Jeg anbefaler altsaa mit Ændringsforslag og haaber, at Tinget ikke nøjes med at følge det ærede Flertals platoniske Tilslutning, men mere end det, stemmer derfor,

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Gross): Med Hensyn til det foreliggende Ændringsforslag, stillet af et Mindretal, skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg fraraader at vedtage dette, idet dets Vedtagelse vil medføre, at der ikke kan blive Tale om Lovens Gennemførelse. Forslaget gaar jo ud paa, paa en vis nærmere bestemt Maade, at overføre fra Skolefondene den Forsikringsforpligtelse, de have overtaget for Lærerne fra ældre Tid, paa Livrenteanstalten. — Med Hensyn hertil har Livrenteanstaltens Bestyrelse erklæret, at den ikke kan samtykke i Overtagelsen af Forpligtelsen. Jeg har allerede ved 1ste Behandling af Lovforslaget udtalt, at jeg under saadanne Omstændigheder, hvis Livsforfæringsseksbetatets Bestyrelse nægtede sit Samtykke, ikke burde ad Lovgivningens Bestyrelsesmæssig paalægge den Byrden. Nu kan jeg udtale paa Finansministerens Begne — thi det er jo for øvrigt ham, hvem Forslaget for saa vidt vedkommer — at han maa modsætte sig en saadan Bestemmelse, der gaar ud paa ved Tvang at overføre en Forpligtelse, som nu paahviler Skolefondene, paa Livrenteanstalten uden dens Samtykke. Det er vel sandt, at en Lovbestemmelse kan gøre noget saadant, kan gøre det, for saa vidt det ikke maatte betragtes som grundlovsstridigt, men det er lige saa vist, at i hvert Tilfælde bør den ikke gøre det, naar der ikke er en virkelig afgørende almen Interesse, der kræver det. En saadan kan jeg nu ikke erkende foreligger i den Omstændighed, at den Forpligtelse, der er Tale om, har paaført enkelte Skolefond Tab. Det maa jo i den Henseende bemærkes, at det ikke er rigtigt, saaledes som Mindretallets Ordfører (Gosperen) udtalte, at dette Forhold først er stabt ved Loven af 1870, det er stabt 1856, samtidig med at Skolefondene bleve til, og med den bevidste Hensigt i Loven af 1856, at Skolefondene skulde overtage for-